Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 27. maj 2016
(OR. en)

9479/16

Interinstitutionel sag:
2016/0151 (COD)

AUDIO 68
DIGIT 55
MI 382
CONSOM 121
IA 28
CODEC 744
TELECOM 98

FØLGESKRIVELSE

fra:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktør, på vegne af generalsekretæren for Europa-Kommissionen
modtaget:	26. maj 2016
til:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekretær for Rådet for Den Europæiske Union
Komm. dok. nr.:	COM(2016) 287 final
Vedr.:	Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester i betragtning af de ændrede markedsforhold

Hermed følger til delegationerne dokument - COM(2016) 287 final.

Bilag: COM(2016) 287 final

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 25.5.2016
COM(2016) 287 final

2016/0151 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester i betragtning af de ændrede markedsforhold

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2016) 168 final}
{SWD(2016) 169 final}
{SWD(2016) 170 final}
{SWD(2016) 171 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Det audiovisuelle medielandskab ændrer sig hurtigt som følge af den stadig større konvergens mellem tv-tjenester og tjenester, der distribueres via internettet. Forbrugerne tilgår i stigende grad on demand-indhold via intelligente/internetforbundne tv-apparater og bærbare enheder. Navnlig yngre forbrugere ser videoer, herunder brugergenereret indhold, på internettet. Traditionel fjernsynsvirksomhed står fortsat stærkt i EU målt på seertal, annonceindtægter og investeringer i indhold (omkring 30 % af indtægterne). Der dukker dog hele tiden nye forretningsmodeller op. Tv-selskaberne er i færd med at udvide deres online-aktiviteter, og nye aktører, der udbyder audiovisuelt indhold via internettet (f.eks. video on demand-udbydere og videodelingsplatforme), bliver stærkere og konkurrerer om de samme målgrupper. Der gælder imidlertid forskellige regler for tv-transmission, video on demand-tjenester og brugergenereret indhold, og forbrugerbeskyttelsen varierer.

I strategien for et digitalt indre marked i EU[1] efterlyses en modernisering af direktivet om audiovisuelle medietjenester[2], så det afspejler disse markedsmæssige, forbrugsmæssige og teknologiske forandringer. Det efterlyses, at Kommissionen fokuserer på anvendelsesområdet for direktivet om audiovisuelle medietjenester og på arten af de regler, der gælder for alle markedsaktører[3] (navnlig reglerne om fremme af europæiske produktioner[4]), reglerne for beskyttelse af mindreårige og reglerne for reklame.

I overensstemmelse med denne forpligtelse og i tråd med kravene om bedre regulering[5] har Kommissionen foretaget en efterfølgende evaluering (også kaldet "REFIT"). Her vurderes direktivet om audiovisuelle medietjenester med hensyn til effektivitet, relevans, sammenhæng og merværdi for EU, ligesom der udpeges områder, hvor der er mulighed for forenkling, uden at målene for direktivet om audiovisuelle medietjenester undermineres.

• Sammenhæng med de gældende regler på samme område

Rådets direktiv 89/552/EØF som ændret ved direktiv 97/36/EF og direktiv 2007/65/EF og kodificeret i direktiv 2010/13/EU (direktivet om audiovisuelle medietjenester) omfatter regler for både "fjernsynsudsendelser" og on-demand audiovisuelle medietjenester. I dette forslag tages der hensyn til de forandringer, der er sket i det audiovisuelle landskab siden den sidste

---

1 Meddelelse fra Kommissionen "En strategi for et digitalt indre marked i EU", 6. maj 2015, COM(2015) 192 final, http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/docs/dsm-communication_en.pdf

2 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester).

3 Mere specifikt står der i strategien for et digitalt indre marked, at "Kommissionen vil undersøge, om de nuværende regler, der gælder for både tv-spredning og on demand-tjenester, skal tilpasses. Den vil også overveje, om det nuværende anvendelsesområde eller bestemmelserne bør udvides til at omfatte nye tjenester og aktører, der i øjeblikket ikke betragtes som audiovisuelle medietjenester i henhold til direktivet, og/eller leverandører, der falder uden for direktivets nuværende geografiske anvendelsesområde".

4 I strategien for et digitalt indre marked står der desuden: "Endvidere vil Kommissionen arbejde på foranstaltninger til fremme af kataloger over europæiske produktioner på video on demand-platforme".

5 Evalueringen af direktivet om audiovisuelle medietjenester er blevet offentliggjort i arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene "REFIT: Initial results of the mapping of the acquis" (SWD(2013) 401 final) og indgår i Kommissionens arbejdsprogram for 2015 (bilag 3 til COM(2014) 910 final af 16.12.2014).

revision, for at sikre, at der i direktivet om audiovisuelle medietjenester opstilles moderniserede, fleksible og fremadskuende retlige rammer.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Dette forslag supplerer eksisterende EU-lovgivning, navnlig direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel, direktiv 2003/33/EF om reklame for tobaksvarer, direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis og direktiv 2011/93/EU om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.

I december 2015 vedtog Kommissionen et forslag til en europæisk lov om tilgængelighed[6], hvori der fastsættes krav om tilgængelighed for en bred vifte af produkter og tjenester, herunder audiovisuelle medietjenester. Derfor vedrører revisionen af direktivet om audiovisuelle medietjenester ikke spørgsmålet om tilgængelighed.

Direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel

Det nuværende direktiv om audiovisuelle medietjenester gælder ikke for brugergenereret indhold, der udbydes på videodelingsplatforme, da udbyderne af tjenester på disse platforme ofte ikke har noget redaktionelt ansvar for det indhold, der lægges på dem. I mange tilfælde er disse tjenester underlagt direktivet om elektronisk handel, da der er tale om informationssamfundstjenester.

I direktivet om elektronisk handel kræves det ikke, at mellemled overvåger det indhold, som de er vært for. Faktisk forbydes medlemsstaterne at pålægge en generel forpligtelse til at overvåge eller aktivt undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed (artikel 15). I henhold til direktivet om elektronisk handel fritages mellemled – mere specifikt udbydere af såkaldte "hostingtjenester" (værtstjenester) – fra ansvaret for ulovlig information, som de er vært for (artikel 14). Udbydere kan kun opnå status som udbydere af hostingtjenester som omhandlet i direktivet om elektronisk handel, hvis de hverken har viden om eller kontrol over de pågældende oplysninger. Denne fritagelse for ansvar indrømmes kun, hvis udbyderen garanterer, at vedkommende øjeblikkeligt træffer foranstaltninger for at fjerne ulovligt indhold eller adgangen til det, hvis det konstateres.

Dette forslag vil supplere direktivet om elektronisk handel på en række områder som beskrevet i afsnit 5 nedenfor, mens ovennævnte bestemmelser i direktivet om elektronisk handel, herunder artikel 3 om det indre marked, ikke berøres.

Direktiv 2003/33/EF om reklame for tobaksvarer

Direktiv 2003/33/EF forbyder reklame for cigaretter og andre tobaksvarer i pressen og andre trykte publikationer, radioudsendelser og ved brug af informationssamfundstjenester. Det forbyder også tobaksvirksomheders sponsorering af radioprogrammer og grænseoverskridende arrangementer. Endvidere gøres det i betragtning 14 i direktiv 2003/33/EF klart, at alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation for cigaretter og andre tobaksvarer i tv-udsendelser er forbudt i henhold til direktivet om audiovisuelle medietjenester. Denne slags restriktioner er i kraft af flere ændringer blevet udvidet, så de omfatter al audiovisuel kommerciel kommunikation, herunder sponsorering og produktplacering i audiovisuelle medietjenester (artikel 9, stk. 1, litra d), artikel 10, stk. 2, og artikel 11, stk. 4, litra a), i direktivet om audiovisuelle medietjenester). Desuden gælder

[6] COM(2015) 615 (http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=COM%3A2015%3A615%3AFIN)

forbuddet mod kommunikation for tobaksvarer i henhold til direktivet om audiovisuelle medietjenester i medfør af artikel 20, stk. 5, litra e), i direktiv 2014/40/EU om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter[7] også for elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere. Forbuddet mod kommerciel kommunikation for tobak og relaterede produkter anføres også i en betragtning i det direktiv, der nu foreslås.

Direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis

Direktivet om urimelig handelspraksis er den vigtigste lovtekst om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne i EU, herunder vildledende reklame. Det gælder for alle virksomheders handelspraksis over for forbrugerne før, under og efter en transaktion og både online og offline.

Direktivet om urimelig handelspraksis sikrer forbrugerbeskyttelse på tre områder, nemlig

(1) angivelse af 31 konkrete former for handelspraksis, som under alle omstændigheder er forbudt, på en sort liste

(2) vildledende og aggressiv praksis – vurderes fra sag til sag

(3) et generelt forbud mod urimelige fremgangsmåder, som er i strid med erhvervsmæssig diligens – vurderes fra sag til sag.

Direktiv 2011/93/EU om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi

Direktivet om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi harmoniserer i hele EU området for strafbare handlinger med relation til seksuelt misbrug af børn, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi. Det fastsætter desuden minimumssanktioner.

- **Overholdelse af forpligtelser i international lovgivning**

21 EU-medlemsstater er kontraherende parter i Europarådets konvention om grænseoverskridende fjernsyn fra 1989 (CETS nr. 132), som blev ændret ved en protokol i 1998. EU er ikke part i konventionen.

Konventionen tillader de kontraherende parter at gøre brug af strengere eller mere detaljerede bestemmelser for programmer, der sendes af tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion.

I det omfang, at nogle af de nuværende bestemmelser i direktivet om audiovisuelle medietjenester er mere lempelige end konventionens bestemmelser, kan gennemførelsen af direktivet om audiovisuelle medietjenester blandt de EU-medlemsstater, som er kontraherende parter i konventionen, allerede medføre en række forskelle mellem EU-medlemsstaterne, afhængigt af om de er kontraherende parter i konventionen for så vidt angår deres internationale forpligtelser. Dette vil også være tilfældet for en række ændringer i dette forslag, som vil betyde indførelse af yderligere bestemmelser, der er mere lempelige end konventionens bestemmelser, i direktivet om audiovisuelle medietjenester.

[7] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 1).

For så vidt angår de anliggender, der er omfattet af direktivet om audiovisuelle medietjenester, har EU fået enekompetence til at indgå internationale aftaler. Eventuelle ændringer af de forpligtelser, der bygger på konventionen, vil således kræve handling fra EU's side.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Direktivet om audiovisuelle medietjenester er baseret på EU's beføjelser til at samordne medlemsstaternes lovgivning for at sikre friheden til at levere tjenester i det indre marked (artikel 53, stk. 1, i TEUF sammenholdt med artikel 62 i TEUF).

• Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)

EU-dimensionen af det audiovisuelle marked øges konstant, navnlig som følge af væksten online og det faktum, at tv-kanalerne bliver mere internationale. Ved udgangen af 2013 fandtes der 5 141 tv-kanaler i EU (ekskl. lokale kanaler og vinduer). Næsten 1 989 af disse var målrettet mod udenlandske markeder (enten i eller uden for EU). Denne andel var steget fra 28 % i 2009 (gennemførelsesåret) til 38 % i 2013. I gennemsnit er 31 % af de video on demand-tjenester, der er tilgængelige i medlemsstaterne, etableret i et andet EU-land (2015). Dette understøtter den fortsatte merværdi af EU-indgreb.

Forslaget harmonerer med både nærheds- og proportionalitetsprincippet, da der generelt opretholdes en tilgang med minimumsharmonisering, og idet undtagelses- og omgåelsesmekanismerne forbedres. Dette vil gøre det muligt for medlemsstaterne at tage hensyn til nationale forhold. Medlemsstaterne har i praksis vedtaget strengere bestemmelser, navnlig med hensyn til definition af on-demand audiovisuelle medietjenester, etablering af nationale tilsynsmyndigheder, fremme af europæiske produktioner, beskyttelse af mindreårige og kommerciel kommunikation.

Da direktivet om audiovisuelle medietjenester sikrer minimumsharmonisering, kan de nuværende bestemmelser kun forenkles på EU-plan.

Med hensyn til udvidelse af anvendelsesområdet for direktivet om audiovisuelle medietjenester, så det omfatter videodelingsplatforme, sikrer EU's foranstaltninger sammenhæng med de tjenester, der allerede er omfattet af direktivet. Maksimal harmonisering på dette område forhindrer eventuel fremtidig fragmentering som følge af nationale indgreb.

• Proportionalitet

Som anført ovenfor er forslaget i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, da det bibeholder tilgangen med minimumsharmonisering og samarbejdsmekanismer.

• Valg af retsakt

I forslaget til direktiv anbefales brug af samregulering og selvregulering, navnlig med hensyn til beskyttelse af mindreårige, bekæmpelse af hadefuld tale og kommerciel kommunikation. Sådanne ordninger skønnes at nyde bred accept blandt de vigtigste berørte parter og rumme midler til effektiv håndhævelse.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

• Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning

Den overordnede konklusion er, at målene for direktivet om audiovisuelle medietjenester stadig er relevante. Evalueringerne har vist, at oprindelseslandsprincippet har fremmet udviklingen af og den fri bevægelighed for audiovisuelle medietjenester i hele EU, idet retssikkerheden er øget, omkostningerne til overholdelse af reglerne er sænket for tjenesteudbyderne, og forbrugerne har fået flere muligheder.
Ved REFIT-evalueringen blev det konkluderet, at der er muligheder for forenkling, navnlig af de procedurer, der understøtter anvendelsen af oprindelseslandsprincippet (dvs. de kriterier, der gælder for fastlæggelse af jurisdiktionen over tjenesteudbydere, og de undtagelses- og samarbejdsprocedurer, som begrænser friheden til modtagelse og retransmission i særlige tilfælde), og af visse bestemmelser om kommerciel kommunikation. En række andre bestemmelser egner sig ikke længere til at opnå de politiske målsætninger, primært som følge af udviklingstendenser på markederne og forandringer med hensyn til brugsmønstre. Direktivet forenkles desuden ved at tilpasse bestemmelserne om beskyttelse af mindreårige for tv-selskaber og on demand-tjenester.

• Høring af interesserede parter

I 2013 offentliggjorde Kommissionen grønbogen[8] "*Forberedelse på en fuldt ud konvergeret audiovisuel verden: Vækst, kreativitet og værdier*", hvori den opfordrer interessenter til at udveksle synspunkter om det ændrede medielandskab og det grænseløse internet, navnlig om markedsvilkår, interoperabilitet og infrastruktur, og om konsekvenserne for EU's bestemmelser. Resultaterne af grønbogen afspejles i det feedback-dokument og resumé af svarene, som Kommissionen offentliggjorde i september 2014[9].

Med henblik på den aktuelle revision af direktivet om audiovisuelle medietjenester har Kommissionen foretaget en offentlig høring[10] med temaet "Direktivet om audiovisuelle medietjenester – en ramme for mediesektoren i det 21. århundrede", som fandt sted fra den 6. juli 2015 til den 30. september 2015.

Hvad angår politiske løsningsmuligheder for fremtiden blev følgende vigtige resultater opnået:

– enighed blandt alle interessenterne om behovet for at ændre bestemmelserne om anvendelsesområdet for direktivet, selv om der ikke var noget fælles mønster eller nogen klarhed blandt interessenterne med hensyn til vejen frem

– enighed om behovet for at sikre de nationale lovgiveres uafhængighed

– opbakning fra alle interessenter til at fastholde status quo med hensyn til oprindelseslandsprincippet, fordelingspligter ("must carry")/findbarhed, tilgængelighed for handicappede, regler om vigtige hændelser for samfundet, korte nyheder og berigtigelsesret

---

8 http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/consultation-green-paper-preparing-fully-converged-audiovisual-world-growth-creation-and-values

9 https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/publication-summaries-green-paper-replies

10 http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/public-consultation-directive-201013eu-audiovisual-media-services-avmsd-media-framework-21st

– ingen klar enighed blandt interessenterne om kommerciel kommunikation, beskyttelse af mindreårige eller fremme af europæiske produktioner.

Følgende tendenser viste sig blandt forskellige grupper af bidragydere:

– Flere repræsentanter for radio-/tv-sektoren efterlyste lige vilkår ved at regulere nye tjenester og/eller gøre de nuværende regler mere fleksible.

– En række forbrugerorganisationer efterlyste en styrkelse af de bestemmelser i direktivet om audiovisuelle medietjenester, der vedrører beskyttelse af seere, navnlig sårbare seere.

– Repræsentanter for internet-, telekommunikations- og ikt-området opfordrede til, at man afholder sig fra at indføre ny regulering, ud fra et ønske om at opretholde innovationen.

– Indholdsindustrien efterlyste en styrkelse af reglerne om fremme af europæiske produktioner på tværs af alle audiovisuelle medietjenester.

• **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Kommissionen har støttet sig op ad følgende kilder til ekstern ekspertrådgivning:

– Poliske anbefalinger fra **andre EU-institutioner**, navnlig Europa-Parlamentet[11], Rådet[12], Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[13] og Regionsudvalget[14].

– **Indsamling af data om omkostninger og fordele ved direktivet om audiovisuelle medietjenester[15].** En taskforce bestående af medlemsstaternes lovgivere på det audiovisuelle område, som blev nedsat af Kommissionen, udarbejdede et spørgeskema. Skemaet blev sendt til medlemsstaternes lovgivere i gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester (ERGA[16]), til de relevante branchesektorer og til forbrugerorganisationer. Det blev sendt i maj/juni

[11] Tre initiativbetænkninger vedtaget af Europa-Parlamentet. A) "Towards a Digital Single Market Act" (2015/2147(INI)) fra januar 2015 (endnu ikke vedtaget), B) betænkningen fra juli 2013 om internetforbundet TV (ordfører MEP Petra Kammerevert (S&D, DE)), hvori Kommissionen opfordres til at vurdere, i hvilken udstrækning det er nødvendigt at revidere direktivet om audiovisuelle medietjenester, http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2013-0329&language=EN&ring=A7-2013-0212, og C) betænkningen "Forberedelse på en fuldt ud konvergeret audiovisuel verden" fra marts 2014 (ordfører MEP Sabine Verheyen (EPP, DE)), hvori der efterlyses en revision af direktivet om audiovisuelle medietjenester, http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2014-0232&language=EN&ring=A7-2014-0057.

[12] Senest opfordrede Rådet i sine konklusioner, som blev vedtaget under det italienske EU-formandskab i 2014, Kommissionen til snarest muligt at færdiggøre gennemgangen af direktivet om audiovisuelle medietjenester i lyset af de hastige teknologiske og markedsmæssige forandringer, der følger af overgangen til den digitale økonomi, og på basis af resultatet af denne gennemgang at fremlægge et passende forslag til en revision af direktivet hurtigst muligt under overholdelse af nærhedsprincippet. http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/educ/145950.pdf

[13] Udtalelse vedtaget af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg i september 2013 om grønbogen "Forberedelse på en fuldt ud konvergeret audiovisuel verden: Vækst, kreativitet og værdier, http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.ten-opinions.28469

[14] På et plenarmøde den 12.-14. oktober 2015 vedtog Regionsudvalget en udtalelse på eget initiativ om "Revision af direktivet om audiovisuelle medietjenester" – link offentliggøres.

[15] Da de fleste af de indsendte oplysninger er fortrolige, er den blevet anvendt i konsekvensanalysen og REFIT-evalueringen i en aggregeret og anonymiseret form. Derfor er svarene ikke offentliggjort.

[16] http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/commission-decision-establishing-european-regulators-group-audiovisual-media-services

2015. Respondenterne blev spurgt om fordelene og ulemperne ved visse bestemmelser i direktivet om audiovisuelle medietjenester og anmodet om kvantitativ dokumentation med hensyn til årlige indtægter og direkte og indirekte omkostninger til sikring af overensstemmelse. Det omfattede bestemmelser om:

1. kommerciel kommunikation

2. europæiske produktioner

3. beskyttelse af mindreårige

4. oprindelseslandsprincippet.

Referenceperioden for de kvantitative spørgsmål var 2010 til og med 2014.

Der blev modtaget 107 svar på spørgeskemaet, nemlig 40 fra kommercielle tv-spredningsforetagender (38 %), 20 fra offentlige tv-spredningsforetagender (19 %), 18 fra video on demand-tjenesteudbydere (17 %), 12 fra nationale sammenslutninger, der arbejder med beskyttelse af mindreårige (12 %), ti fra nationale sammenslutninger, der repræsenterer uafhængige producenter (10 %), og fire fra forbrugersammenslutninger (4 %). Desuden deltog én sammenslutning af andre medieselskaber og én, der repræsenterer reklamevirksomheder. De adspurgte er etableret i 19 medlemsstater.

– **Undersøgelser foretaget af gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester (ERGA) og udtalelser fra denne.** ERGA har i sit arbejdsprogram for 2015 forpligtet sig til at levere analyser og rapporter om fire vigtigste emner, nemlig audiovisuelle tilsynsmyndigheders uafhængighed, materiel jurisdiktion i en konvergerende audiovisuel verden, beskyttelse af mindreårige i et konvergeret miljø og afklaring af problemstillingen om territorial jurisdiktion i EU-sammenhæng. Hvert emne blev behandlet af undergrupper med deltagelse af ERGA-medlemmer. De første tre rapporter blev vedtaget ved skriftlig procedure (i overensstemmelse med artikel 11 i ERGA's forretningsorden) i december 2015. Rapporten om territorial jurisdiktion vil blive vedtaget i løbet af 2016.

– **Eksterne undersøgelser**[17] om eksponering for alkoholreklamer, online-markedsførings indvirkning på børn, lovgivernes uafhængighed på det audiovisuelle område, selv- og samregulering samt standardisering:

  – **En undersøgelse om eksponering for alkoholreklamer** med det formål at vurdere, om reglerne for audiovisuel kommerciel kommunikation for alkoholholdige drikkevarer sikrer mindreårige den fornødne beskyttelse[18].

  – **En undersøgelse om indvirkningen på børns adfærd fra markedsføring via sociale medier, onlinespil og mobilapps.** Den endelige rapport offentliggøres i maj 2016[19].

[17] http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:212396-2015:TEXT:EN:HTML&ticket=ST-1292379-SKem8OGQ1reJn1IxAZqVGszP2zjXhYuZOoStsF8rBu0ZCOZKgO05NbMy9k6hQrTzIimWUTdcKGfvm49lhwu7y5m-Jj71zxYb8yr5J3R6eCTiGK-TqeqixAzhASPjqjbmnf8X5hXPzlpiWbUx9btUwoJzMau

[18] https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-exposure-minors-alcohol-advertising-tv-and-online-services

– **En undersøgelse om lovgivernes uafhængighed på det audiovisuelle område**, herunder en opdatering af en tidligere undersøgelse om tilsynsmyndigheders uafhængighed. Der rapporteres om nylige ændringer og udviklingstendenser i medlemsstaterne og kandidatlandene med hensyn til, hvor uafhængige og effektive de forskriftsmæssige organer på området for audiovisuelle medietjenester er. Den endelige rapport blev offentliggjort[20] den 8. december 2015.

– **En undersøgelse om selvregulering**, hvor der foretages en gennemgang af nuværende tilgange til selvregulering i en lang række medlemsstater, og hvor der fokuseres på at fremlægge relevant dokumentation for nuværende ordninger og deres effektivitet. Den endelige rapport ventes i andet kvartal af 2016.

– **Fire undersøgelser om rundspørger og dataindsamling til støtte for konsekvensanalyse** af et eventuelt nyt lovforslag om direktivet om audiovisuelle medietjenester, som er bestilt under rammeaftale EAC-22-201[21]. Disse omfatter: kommerciel kommunikation, beskyttelse af mindreårige, kulturel mangfoldighed og mediefrihed/offentlig interesse samt adgangsforhold for handicappede. Udkastene til de endelige rapporter fra undersøgelsen vil blive sendt til Kommissionen i andet kvartal af 2016.

– **To rapporter fra Det Europæiske Observationsorgan for det Audiovisuelle Område** ("Study on data and information on the costs and benefits of the Audiovisual Media Service Directive (AVMSD)"[22] og "On-demand markets in the European Union – 2014 and 2015 developments"[23]), der er udarbejdet i forbindelse med rammeaftale PN/2011-27/A6. I disse to rapporter fokuseres der på:

(1) måling af seertal

(2) onlinereklame i EU

(3) EU-markedet for abonnementsbaseret video on demand i 2014

(4) films synlighed i on demand-tjenester

(5) andelen af europæiske fiktionsværker i en stikprøve blandt tv-kanaler

(6) on-demand audiovisuelle tjenester, herunder indtægter fra og investeringer i egenproduktion af programmer

(7) lineære audiovisuelle tjenester, herunder indtægter fra og investeringer i egenproduktion af programmer.

---

19 http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

20 http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/study-audiovisual-media-services

21 http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:279501-2014:TEXT:EN:HTML

22 https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd

23 https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/demand-audiovisual-markets-european-union-smart-20120028

- **Konsekvensanalyse**

Et resumé af konsekvensanalysen og den positive udtalelse fra Udvalget for Forskriftskontrol findes på Kommissionens websted: XXX

Følgende løsningsmuligheder er blevet undersøgt (den foretrukne løsningsmulighed fremhæves for hvert afsnit):

(8) Løsningsmuligheder, der tager hånd om problemet med utilstrækkelig beskyttelse af mindreårige og generel forbrugerbeskyttelse på videodelingsplatforme

Løsningsmulighed A tilskynder til selvregulering for at sikre beskyttelse af mindreårige og generel forbrugerbeskyttelse på videodelingsplatforme.

Løsningsmulighed B pålægger en forpligtelse til at sikre midler på videodelingsplatforme, der beskytter mindreårige mod bl.a. hadefuld tale, og som gennemføres gennem samregulering.

(9) Løsningsmuligheder, der tager hånd om problemet med mangel på lige vilkår og svagheder ved det indre marked

a) Fremme af europæiske produktioner

Løsningsmulighed A giver øget fleksibilitet til både tv-selskaber og on demand-tjenester med hensyn til, hvordan de opfylder forpligtelsen til at fremme europæiske produktioner.

Løsningsmulighed B fastholder status quo for tv-selskaber og skærper reglerne for udbydere af on demand-tjenester.

b) Beskyttelse af mindreårige i forbindelse med on demand-tjenester

Løsningsmulighed A øger beskyttelsen af mindreårige i forbindelse med on-demand audiovisuelle medietjenester, forenkler begrebet "skadeligt indhold" og tilskynder til samregulering af beskrivelser af indhold på EU-plan.

c) Oprindelseslandsprincippet

Løsningsmulighed A forenkler og forbedrer reglerne om jurisdiktion og samarbejdsprocedurerne.

d) Lovgivernes uafhængighed

Løsningsmulighed A pålægger medlemsstaterne at have en uafhængig tilsynsmyndighed og fastsætter en række krav for at understøtte deres uafhængighed og effektivitet. ERGA's koordinerende og rådgivende rolle styrkes og indarbejdes i direktivet om audiovisuelle medietjenester.

(10) Løsningsmuligheder, der tager hånd om problemet med bestemmelser om kommerciel kommunikation, som ikke længere egner sig til formålet

Løsningsmulighed A gør nogle af bestemmelserne om audiovisuel kommerciel kommunikation mere fleksible.

Kombinationen af foretrukne løsningsmuligheder anses for at skabe den bedste balance mellem behovet for at skabe fleksibilitet med hensyn til det nuværende niveau for regulering og sikre tilstrækkelig forbrugerbeskyttelse.

På den ene side vil branchen nyde godt af mere fleksible kvantitative regler om kommerciel kommunikation. Den øgede effektivitet takket være oprindelseslandsprincippet og kravene med hensyn til uafhængige lovgivere vil gavne det erhvervsmiljø, som de audiovisuelle aktører opererer i.

På den anden side vil forbrugerne være garanteret høj beskyttelse i kraft af den begrænsede udvidelse af anvendelsesområdet for direktivet om audiovisuelle medietjenester til videodelingsplatforme og skærpelsen af de krav, der gælder for on demand-tjenester med hensyn til beskyttelse af mindreårige. Forbrugerne vil desuden nyde godt af lettere adgang til europæiske produktioner i on demand-tjenester.

I alle løsningsmuligheder tages der om nødvendigt hensyn til behovet for at sikre fleksibilitet for branchen ved at overveje at gennemføre dem via selv- og/eller samregulering (anvendelsesområde, oplysninger om skadeligt indhold).

De fleste af løsningsmulighederne supplerer hinanden. For eksempel vil lovgivernes uafhængighed have afgørende betydning, hvis medlemsstaterne beslutter at overlade det til dem at anvende de nye bestemmelser om videodelingsplatforme. Desuden vil den potentielle stigning i indtægterne hos udbydere af audiovisuelle medietjenester, som stammer fra øget fleksibilitet i de kvantitative regler om reklame frigøre potentiale for et øget bidrag til frembringelsen af europæiske produktioner.

Kombinationen af løsningsmuligheder sikrer mere lige vilkår for de forskellige aktører på markedet for audiovisuelle medier. Dette realiseres f.eks. ved at udligne visse krav til on demand-tjenester og videodelingsplatforme med hensyn til beskyttelse af forbrugerne eller fremme af europæiske produktioner, samtidig med at der skabes øget fleksibilitet for tv-tjenester, hvad angår visse regler om kommerciel kommunikation.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Den efterfølgende evaluering har vist, at kommerciel kommunikation er et område, hvor der kan skabes øget fleksibilitet, navnlig med hensyn til tv-spredningsforetagenderne.

Markedet for tv-transmission har udviklet sig, og der er behov for øget fleksibilitet med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, navnlig kvantitative regler om lineære audiovisuelle medietjenester, produktplacering og sponsorering. Fremkomsten af nye tjenester, herunder reklamefri tjenester, har skabt øgede valgmuligheder for seerne, som nemt kan vælge et alternativ. Produktplacering har potentiale til at generere en betragtelig ekstra indtægt for udbydere af medietjenester. Regelsættet skal tilpasses i forhold til denne nye situation, navnlig i kraft af øget fleksibilitet med hensyn til reglerne for tv-tjenester. På denne baggrund åbner forslaget (under visse omstændigheder) mulighed for produktplacering, ligesom det skaber øget fleksibilitet med hensyn til kvantitative regler. Samtidig tages der i forslaget hensyn til fremlagt dokumentation[24] for den effekt, som produktplacering kan have på børn, idet der fortsat er en grænse for deres eksponering for sådant indhold.

De mulige besparelser for tjenesteudbyderne vil være begrænsede. Annonceringsplanlægning er et centralt element ved planlægning af tv-sendeflader, og de kvantitative regler, der pålægges i direktivet om audiovisuelle medietjenester, er kun en lille del af en lang række parametre, som der skal tages hensyn til i strategier for tv-planlægning, hvor der sigtes mod optimering med hensyn til målgrupper og indtægter. Omkostningerne til planlægning af tv-

[24] Undersøgelse om indvirkningen på børns adfærd fra markedsføring via sociale medier, onlinespil og mobilapps, Europa-Kommissionen: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

sendeflader, herunder IT-omkostninger, forbliver på "status quo", dvs. at de er de samme som i mangel af direktivet om audiovisuelle medietjenester.

Der vil heller ikke blive tale om øgede administrative omkostninger for de nationale tilsynsmyndigheder. I dag bruger myndighederne 1 mio. EUR på overvågning og håndhævelse med hensyn til reglen om, at der højst må vises 20 % reklame pr. time på tv[25]. Omkostningerne i forbindelse med regler om produktplacering og sponsorering udgør op til henholdsvis 2,2 mio. EUR og 2,1 mio. EUR om året på EU-plan[26]. Da en betragtelig andel af disse omkostninger skyldes anvendelse af subjektive kriterier for bl.a. overdreven produktplacering, vil myndighederne bestemt opleve lavere omkostninger. Der kan dog ikke sættes præcise tal på disse omkostningsbesparelser.

For så vidt angår små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og mikrovirksomheder indeholder forslaget bestemmelser om mulige fritagelser for bestemmelserne om fremme af europæiske produktioner. Faktisk bliver det tilladt for medlemsstaterne at indrømme undtagelser for audiovisuelle medietjenester af tematisk art eller med små målgrupper.

Med hensyn til bestemmelserne om beskyttelse af forbrugerne, herunder mindreårige, rummer forslaget ingen fritagelser for SMV'er og mikrovirksomheder, da der er tale om særdeles vigtige værdier.

- **Grundlæggende rettigheder**

I forslaget tages der også i fuld udstrækning hensyn til de grundlæggende rettigheder og principper, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv og beskyttelse af personoplysninger (artikel 7 og 8), retten til ytrings- og informationsfrihed (artikel 11), friheden til at oprette og drive egen virksomhed (artikel 16) og forbuddet mod forskelsbehandling (artikel 21), børns rettigheder (artikel 24) og adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol (artikel 47).

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen konsekvenser for EU-budgettet.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelse og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Kommissionen vil fortsat sikre overvågning af gennemførelsen på basis af:

– rapporter fra Kommissionen om anvendelsen af direktivet som helhed to år efter dets vedtagelse og derefter hvert tredje år

[25] Undersøgelse om fastlæggelse af rammer for tilsyn med reglerne for reklame i direktivet om audiovisuelle medietjenester: baseret på den aktuelle gennemsnitlige værdi for tilsynet med én udbyder af lineære tjenester, der er etableret i EU (justeret PPP), som er udledt af en stikprøve af tilsynsomkostningerne i syv medlemsstater, der kan betragtes som et repræsentativt udsnit af forskellige tilgange til at opfylde de forskriftsmæssige forpligtelser med hensyn til tilsyn med og håndhævelse af de kvantitative regler. Det antages endvidere, at myndighederne fokuserer deres tilsynsaktiviteter på lineære tjenester, som tegner sig for mere end 0,5 % af målgruppen.

[26] Undersøgelse om fastlæggelse af rammer for tilsyn med reglerne for reklame i direktivet om audiovisuelle medietjenester

– rapporter om anvendelsen af bestemmelserne om fremme af europæiske produktioner hvert andet år (for tv-selskaber og on demand-tjenester)

– overvågning af gennemførelsen af bestemmelserne om videodelingsplatforme på basis af en uafhængig undersøgelse, der foretages efter gennemførelsen

– overvågning af gennemførelsen af bestemmelsen om beskrivelser af indhold til beskyttelse af mindreårige.

• **Forklarende dokumenter (for direktiver)**

Ikke relevant

• **Nærmere redegørelse for forslagets særlige bestemmelser**

Oprindelseslandsprincippet for udbydere af medietjenester opretholdes og styrkes ved at forenkle reglerne om, hvilket land der har jurisdiktionen, og forbedre de mekanismer, der skal bruges i tilfælde af undtagelser.

Det ændrede direktiv vil fortsat være baseret på minimumsharmonisering. Der tilstræbes dog en højere grad af harmonisering ved at styrke lovgivernes uafhængighed på det audiovisuelle område. Dette er et vigtigt nyt element i betragtning af den centrale rolle, som lovgivere på det audiovisuelle område spiller med hensyn til at udforme og opretholde det indre marked. Desuden er det særdeles relevant med hensyn til at sikre mediepluralisme. Forslaget styrker den rolle, som gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester (ERGA) spiller, ved at give den flere opgaver, når den rådgiver og hjælper Kommissionen med at sikre ensartet gennemførelse af direktivet i alle medlemsstaterne. Derfor ophæves Kommissionens afgørelse af 3. februar 2014 om oprettelse af gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester, når direktivet træder i kraft.

Artikel 7 i det nuværende direktiv slettes, da der i forslaget til en europæisk lov om tilgængelighed allerede er fastlagt strengere fælles krav om tilgængelighed for udbydere af medietjenester.

Med hensyn til beskyttelse af mindreårige indeholder det reviderede direktiv bestemmelser om tilpasning af beskyttelsesstandarderne for tv-selskaber og on demand-tjenester. I artikel 12 kræves det, at programmer, der kan skade mindreåriges fysiske, psykiske og moralske udvikling, kun gøres tilgængelige på en sådan måde, at det sikres, at mindreårige normalt ikke vil høre eller se dem. Dette gælder, uanset om disse programmer sendes af tv-spredningsforetagender eller udbydes af on demand-udbydere af medietjenester. Med henblik på denne tilpasning fjernes artikel 27 i det nuværende direktiv (gælder kun for tv-transmission).

Det reviderede direktiv skaber mere lige vilkår for fremme af europæiske produktioner ved at forpligte on demand-tjenester til at afsætte mindst 20 % af deres kataloger til europæiske produktioner og at sikre sådanne produktioner en tilpas fremstående placering (artikel 13). Artikel 13 tillader desuden medlemsstaterne at yde økonomiske bidrag til on demand-tjenester i deres jurisdiktioner (direkte investeringer eller midler fra afgifter, der bevilges til nationale filmfonde) og – på visse betingelser – til tjenester, der er etableret i en anden medlemsstat, men som har nationale målgrupper. For at sikre, at forpligtelserne til at fremme europæiske produktioner ikke underminerer markedsudviklingen, og gøre det muligt for nye aktører at komme ind på markedet bør virksomheder, som ikke har nogen fremtrædende position på

markedet, ikke være omfattet af sådanne krav. Dette gælder navnlig virksomheder med en lav omsætning.

Med dette forslag opnås der balance mellem konkurrenceevne og forbrugerbeskyttelse, idet der både sikres øget fleksibilitet for alle audiovisuelle medietjenester med hensyn til produktplacering og sponsorering og øget fleksibilitet for så vidt angår tv-transmission. Begrænsningen pr. time erstattes af en grænse på 20 % reklame pr. dag i tidsrummet mellem kl. 7.00 og 23.00 (artikel 23). Tv-film, spillefilm og nyheder kan afbrydes oftere (artikel 20), og reklame- og teleshoppingindslag bliver tilladt (artikel 19). På den anden side vil det kommende direktiv også styrke bestemmelserne om beskyttelse af mindreårige mod underlødig audiovisuel kommerciel kommunikation for fødevarer med et højt fedt-, salt/natrium- eller sukkerindhold og alkoholiske drikkevarer ved om nødvendigt at tilskynde til adfærdskodekser på EU-plan (artikel 9, stk. 2 og 4).

Et andet nyt element er, at direktivets anvendelsesområde udvides, så det i visse henseender omfatter videodelingsplatforme, der ikke er pålagt noget redaktionelt ansvar for det indhold, som de er vært for, men som tilrettelægger indholdet på forskellige måder.

I det ændrede direktiv pålægges medlemsstaterne en forpligtelse til at sikre, at udbydere af videodelingsplatforme inden for deres ansvarsområde og helst gennem samregulering træffer passende foranstaltninger for at i) beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og ii) beskytte alle borgere mod tilskyndelse til vold eller had. I forslaget beskrives det, hvad disse foranstaltninger kan indebære i hvert enkelt tilfælde. Det vil være foreneligt med den ansvarsfritagelse for udbydere af hostingtjenester, der er fastlagt i artikel 14 i direktivet om elektronisk handel, i det omfang at denne bestemmelse gælder i bestemte tilfælde, da disse forpligtelser vedrører tjenesteudbyderens organisatoriske ansvar og ikke indebærer ansvar for eventuelle ulovlige oplysninger, der opbevares på platformene.

Medlemsstaterne vil fortsat være underlagt bestemmelserne i direktivet om elektronisk handel. De må derfor ikke pålægge tjenesteudbydere en generel forpligtelse til at overvåge indhold eller aktivt undersøge forhold, idet de dog i særlige tilfælde godt kan pålægges overvågningskrav (artikel 15 i direktivet om elektronisk handel).

Medlemsstaterne må ikke kræve, at udbydere af videodelingsplatforme inden for deres jurisdiktion gør brug af strengere foranstaltninger end dem, der er fastsat i det ændrede direktiv. Dette berører ikke eventuelle foranstaltninger, som medlemsstaterne måtte anvende i overensstemmelse med direktiv 2000/31/EF med hensyn til ulovligt indhold, der opbevares på platformene.

Endvidere berører det ikke artikel 25 i direktiv 2011/93/EU, hvor medlemsstaterne pålægges at træffe foranstaltninger mod websteder, som indeholder eller udbreder børnepornografi. Navnlig indeholder det bestemmelser om, at medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger for at blokere for adgangen til websider, der indeholder eller udbreder børnepornografi til internetbrugere inden for deres territorium, idet det sikres, at disse foranstaltninger er gennemsigtige, nødvendige og proportionale, og at der er mulighed for retlig prøvelse.

Med hensyn til informationssamfundstjenester, der leveres fra en anden medlemsstat, fastlægges oprindelseslandsprincippet i direktivet om elektronisk handel, idet der dog gælder en række undtagelser (artikel 3). Direktivet vil fortsat gælde for udbydere af videodelingsplatforme. I forslaget tilstræbes det at sikre, at de samme regler også gælder for tjenesteudbydere, der ikke har en virksomhed i en medlemsstat, men som har et

moderselskab, et datterselskab eller en anden enhed i den samme koncern, som er etableret i den pågældende medlemsstat.

Kommissionen vil med hjælp fra ERGA lette samordningen af adfærdskodekser på EU-plan. Endvidere skal der etableres en mekanisme til sikring af klageret og ret til retlig prøvelse på nationalt plan.

2016/0151 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester i betragtning af de ændrede markedsforhold

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den seneste væsentlige ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF[27], som senere blev kodificeret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU[28], blev foretaget i 2007 med vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF[29]. Siden da har markedet for audiovisuelle medietjenester udviklet sig markant og hurtigt. Den teknologiske udvikling åbner mulighed for nye former for tjenester og brugeroplevelser. Seervanerne har ændret sig væsentligt, navnlig blandt de yngre generationer. Tv-apparatet hjemme i stuen er stadig et vigtigt samlingspunkt, hvor vi deler audiovisuelle oplevelser, men mange seere er flyttet over på andre, bærbare enheder for at se audiovisuelt indhold. Traditionelt tv tegner sig stadig for en stor andel af den gennemsnitlige daglige seertid. Men nye former for indhold såsom korte videoer og brugergenereret indhold vinder stadig større indpas, og nye aktører, herunder udbydere af video on demand-tjenester og videodelingsplatforme, har nu fået fodfæste.

---

[27] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23).

[28] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EFT L 95 af 15.4.2010, s. 1).

[29] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27).

(2) Den 6. maj 2015 vedtog Kommissionen meddelelsen "En strategi for et digitalt indre marked i EU"[30], hvori den annoncerede en revision af direktiv 2010/13/EU.

(3) Direktiv 2010/13/EU bør kun fortsat gælde for tjenester, hvis hovedformål er at sende programmer, der skal oplyse, underholde eller uddanne. Kravet med hensyn til hovedformål skal også betragtes som opfyldt, hvis tjenestens audiovisuelle indhold og form ikke står i forbindelse med tjenesteudbyderens hovedaktivitet, såsom selvstændige dele af internetaviser med audiovisuelle programmer eller brugergenererede videoer, hvor disse dele kan anses for ikke at falde sammen med hovedaktiviteten. Sociale medietjenester er ikke omfattet, medmindre de udbyder tjenesteydelser, der falder ind under definitionen af en videodelingsplatforms ydelser. En tjeneste skal anses for blot at være et supplement, der står i forbindelse med hovedaktiviteten, i kraft af forbindelserne mellem det audiovisuelle udbud og hovedaktiviteten. Kanaler og andre audiovisuelle tjenester under en tjenesteudbyders redaktionelle ansvar kan i sig selv udgøre audiovisuelle medietjenester, selv om de udbydes inden for rammerne af en videodelingsplatform, som er kendetegnet ved ikke at have noget redaktionelt ansvar. I sådanne tilfælde vil det være op til de tjenesteudbydere, der har det redaktionelle ansvar, at efterleve bestemmelserne i dette direktiv.

(4) For at sikre effektiv gennemførelse af dette direktiv er det afgørende for medlemsstaterne at føre opdaterede fortegnelser over udbyderne af audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatforme under deres jurisdiktion og regelmæssigt at udveksle disse fortegnelser med deres kompetente uafhængige tilsynsmyndigheder og Kommissionen. Disse fortegnelser skal omfatte oplysninger om de kriterier, som jurisdiktionen er baseret på.

(5) Fastlæggelse af jurisdiktion kræver en vurdering af de faktuelle forhold, som holdes op mod de kriterier, der er fastlagt i direktiv 2010/13/EU. Vurderingen af disse faktuelle forhold kan føre til modstridende resultater. Ved brug af de i artikel 3 og 4 i direktiv 2010/13/EU omhandlede samarbejdsprocedurer er det vigtigt, at Kommissionen kan basere sine resultater på pålidelige fakta. Gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester (ERGA) bør derfor bemyndiges til at fremsætte udtalelser om jurisdiktion efter anmodning fra Kommissionen.

(6) Procedurerne og betingelserne for at indskrænke friheden til at udbyde og modtage tjenester bør være de samme for lineære og ikkelineære tjenester.

(7) I sin meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet med titlen "Bedre regulering for bedre resultater – En EU-dagsorden"[31] understregede Kommissionen, at den ved overvejelse af politiske løsninger vil se på såvel forskriftsmæssige som velordnede ikkeforskriftsmæssige midler, der bygger på den fælles adfærdskodeks og principperne for bedre selv- og samregulering[32]. En række kodekser, der er fastsat på de områder, som direktivet omfatter, har vist sig at være velordnede og i tråd med principperne for bedre selv- og samregulering. Det, at der findes et lovgivningsmæssigt grundlag, betragtes som vigtigt for at få succes med at fremme overholdelsen af en kodeks for selv- eller samregulering. Det er lige så vigtigt, at der i kodekserne opstilles konkrete mål og målsætninger, som muliggør regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig

30 COM(2015) 192 final.
31 COM(2015) 215 final.
32 https://ec.europa.eu/digital-single-market/communities/better-self-and-co-regulation

overvågning og evaluering af opnåelsen af målene. Graduerede sanktioner, hvor der sikres et element af proportionalitet, anses normalt for at være en effektiv tilgang til håndhævelse af en ordning. Disse principper skal efterleves i de kodekser for selv- og samregulering, som vedtages inden for de områder, der samordnes af dette direktiv.

(8) For at sikre sammenhæng og sikkerhed for virksomhederne og medlemsstaternes myndigheder skal begrebet "tilskyndelse til had" i fornødent omfang tilpasses til definitionen i Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA af 28. november 2008 om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen, hvori hadefuld tale defineres som "offentlig tilskyndelse til vold eller had". Blandt andet skal der ske en tilpasning med hensyn til baggrunden for tilskyndelser til vold eller had.

(9) For at sætte seerne, herunder forældre og mindreårige, i stand til at træffe kvalificerede beslutninger om det viste indhold er det nødvendigt, at udbydere af audiovisuelle medietjenester fremlægger tilstrækkelige oplysninger om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Dette kan f.eks. ske via et system med beskrivelser af indholdets art. Beskrivelser af indholdet kan leveres skriftligt, grafisk eller akustisk.

(10) På nationalt og internationalt plan findes der en række almindeligt anerkendte ernæringsmæssige retningslinjer, såsom WHO's regionale kontor for Europas ernæringsprofilmodel, der danner grundlag for at sondre mellem fødevarer ud fra deres ernæringsmæssige sammensætning i forbindelse med tv-reklamer for fødevarer, der vises til børn. Medlemsstaterne skal tilskyndes til at sikre, at der anvendes adfærdskodekser for selv- og samregulering for effektivt at mindske børns og mindreåriges eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation for føde- og drikkevarer, der har et højt salt-, sukker- eller fedtindhold, eller som i andre henseender ikke lever op til de nationale eller internationale ernæringsmæssige retningslinjer.

(11) Ligeledes skal medlemsstaterne opmuntres til at sikre, at der anvendes adfærdskodekser for selv- og samregulering for at begrænse børns og mindreåriges eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation for alkoholholdige drikkevarer. Der findes visse sam- og selvreguleringsordninger på EU-plan og nationalt plan, hvor der lægges vægt på ansvarlig markedsføring af alkoholholdige drikkevarer, herunder i audiovisuel kommerciel kommunikation. Disse ordninger skal fremmes yderligere, navnlig hvis deres mål er at sikre, at audiovisuel kommerciel kommunikation for alkoholholdige drikkevarer ledsages af budskaber om ansvarlig indtagelse.

(12) For at fjerne hindringer for fri bevægelighed for grænseoverskridende tjenester inden for EU er det nødvendigt at sikre effektive selv- og samreguleringsordninger, hvor der navnlig fokuseres på at beskytte forbrugerne eller fremme folkesundheden. Hvis de håndhæves og overvåges effektivt, kan adfærdskodekser på EU-plan være et godt middel til at sikre en mere sammenhængende og effektiv tilgang.

(13) Markedet for tv-transmission har udviklet sig, og der er behov for øget fleksibilitet med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, navnlig kvantitative regler om lineære audiovisuelle medietjenester, produktplacering og sponsorering.

Fremkomsten af nye tjenester, herunder reklamefri tjenester, har skabt øgede valgmuligheder for seerne, som nemt kan vælge et alternativ.

(14) Sponsorering er et vigtigt middel til finansiering af audiovisuelle medietjenester og programmer, idet en juridisk eller fysisk persons navn, varemærke, billede, aktiviteter eller produkter samtidig promoveres. For at sponsorering kan blive en værdifuld annonceringsteknik for annoncører og udbydere af audiovisuelle medietjenester, må sponsorannonceringer som sådan gerne indeholde reklameomtale af sponsorens varer eller tjenester, men de må ikke direkte tilskynde til køb af de pågældende varer og tjenesteydelser. Sponsorannonceringer skal fortsat tydeligt informere seerne om, at der findes en sponsoraftale. Indholdet i sponsorerede programmer bør ikke påvirkes i en sådan grad, at det har indflydelse på den redaktionelle uafhængighed hos udbyderen af audiovisuelle medietjenester.

(15) Liberaliseringen på området for produktplacering har ikke ført til den forventede vækst inden for denne form for audiovisuel kommerciel kommunikation. Navnlig har det generelle forbud mod produktplacering med enkelte undtagelser ikke skabt juridisk sikkerhed for udbyderne af audiovisuelle medietjenester. Produktplacering skal således være tilladt i alle audiovisuelle medietjenester, dog med visse undtagelser.

(16) Produktplacering skal ikke være tilladt i tv-aviser og nyhedsmagasiner, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og programmer, som ses af mange børn. Navnlig findes der dokumentation for, at produktplacering og indlejrede reklamer kan påvirke børns adfærd, da børn ofte ikke er klar over, at der er tale om kommercielt indhold. Der er således behov for fortsat at forbyde produktplacering i programmer, hvis målgruppe i høj grad er børn. Forbrugerprogrammer er programmer, hvor seerne kan få gode råd og f.eks. sammenligninger af produkter og tjenester. Hvis produktplacering tillades i sådanne programmer, vil det udviske grænsen mellem reklame og redaktionelt indhold for seerne, som måske forventer en objektiv præsentation af produkter eller tjenester i sådanne programmer.

(17) Bestemmelsen om, at et produkt ikke må få en unødigt fremtrædende rolle, har vist sig vanskelig at anvende i praksis. Den begrænser desuden udbredelsen af produktplacering, hvor der pr. definition er tale om en vis fremtrædende eksponering for at kunne generere værdi. I kravene til de programmer, som omfatter produktplacering, skal der således fokuseres på tydeligt at informere seerne om, at der forekommer produktplacering, og på at sikre, at det ikke har indflydelse på den redaktionelle uafhængighed hos udbyderen af audiovisuelle medietjenester.

(18) Da det øgede antal nye tjenester har givet seerne flere valgmuligheder, får tv-selskaberne øget fleksibilitet med hensyn til reklame- og teleshoppingindslag i det omfang, at det ikke virker urimeligt forstyrrende på helheden i det enkelte program. For at beskytte de særlige karakteristika ved europæisk fjernsyn bør der fortsat være en grænse med hensyn til afbrydelser i spillefilm og tv-film samt i visse programkategorier, der endnu har brug for særlig beskyttelse.

(19) I dette direktiv foreskrives der ikke en forøgelse af den samlede mængde tilladt reklame i tidsrummet mellem kl. 7.00 og 23.00, men det er vigtigt for tv-selskaberne at få mere fleksibilitet og selv kunne beslutte, hvornår reklamerne skal vises, for at maksimere efterspørgslen hos annoncørerne og optimere flowet for seerne.

Begrænsningen pr. time bør derfor erstattes af en grænse på 20 % reklame pr. dag i tidsrummet mellem kl. 7.00 og 23.00.

(20) Mange tv-spredningsforetagender indgår i større mediekoncerner og foretager annonceringer med relation til ikke blot deres egne programmer og heraf direkte afledte supplerende produkter, men også til programmer fra andre enheder, der tilhører den samme mediekoncern. Den sendetid, der tildeles de annonceringer, som tv-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med programmer fra andre enheder, der tilhører den samme mediekoncern, bør ikke medregnes i den maksimale daglige sendetid, som må afsættes til reklame og teleshopping.

(21) Udbydere af on-demand audiovisuelle medietjenester bør fremme produktion og distribution af europæiske produktioner ved at sikre, at deres kataloger indeholder en minimumsandel af europæiske programmer, og at disse får en tilstrækkelig fremtrædende placering.

(22) For at sikre tilstrækkelige investeringer i europæiske produktioner bør medlemsstaterne kunne pålægge de udbydere af on demand-tjenester, der er etableret inden for deres territorium, økonomiske forpligtelser. Disse forpligtelser kan bestå af direkte bidrag til fremstilling af og erhvervelse af rettigheder til europæiske produktioner. Medlemsstaterne kan desuden pålægge afgifter, der betales til en fond og beregnes på basis af indtægterne fra de on demand-tjenester, der leveres i og målrettes mod deres territorium. I dette direktiv præciseres det i betragtning af den direkte sammenhæng mellem de økonomiske forpligtelser og medlemsstaternes forskellige kulturpolitikker, at en medlemsstat gerne må pålægge sådanne økonomiske forpligtelser over for udbydere af on demand-tjenester, der er etableret i en anden medlemsstat, og som målretter deres tjenester mod den pågældende medlemsstats territorium. I dette tilfælde må der kun opkræves afgifter af de indtægter, der genereres hos publikum i den pågældende medlemsstat.

(23) Ved hver enkelt vurdering af, om en on-demand audiovisuel medietjeneste, der er etableret i en anden medlemsstat, målretter sine tjenester mod et publikum på en bestemt medlemsstats territorium, skal sidstnævnte lægge vægt på indikatorer såsom reklame eller anden promovering, der sigter specifikt mod potentielle kunder inden for territoriet, det sprog, der hovedsageligt anvendes af tjenesten, og hvorvidt der er tale om indhold eller kommerciel kommunikation, der målrettes specifikt mod publikum i modtagermedlemsstaten.

(24) Når medlemsstaterne opkræver økonomiske bidrag hos udbydere af on demand-tjenester, skal formålet med disse bidrag være at fremme europæiske produktioner, og det skal undgås, at tjenesteudbyderne afkræves bidrag to gange. Hvis den medlemsstat, hvori tjenesteyderen er etableret, opkræver et økonomisk bidrag, skal den i denne henseende tage hensyn til økonomiske bidrag, der er opkrævet af målrettede medlemsstater.

(25) For at sikre, at forpligtelserne til at fremme europæiske produktioner ikke underminerer markedsudviklingen, og gøre det muligt for nye aktører at komme ind på markedet bør virksomheder, som ikke har nogen fremtrædende position på markedet, ikke være omfattet af sådanne krav. Dette gælder navnlig for virksomheder med en lav omsætning og små målgrupper og små virksomheder og mikrovirksomheder som

defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF[33]. Det kan også være uhensigtsmæssigt at indføre sådanne krav i tilfælde, hvor de i betragtning af arten af eller emnet for de pågældende on-demand audiovisuelle tjenesteydelser ville være upraktiske eller ubegrundede.

(26) Der er opstået nye udfordringer, navnlig i forbindelse med videodelingsplatforme, hvor brugerne – navnlig mindreårige – i stigende grad forbruger audiovisuelt indhold. I denne sammenhæng har skadeligt indhold og hadefuld tale på videodelingsplatforme givet anledning til stadig flere bekymringer. For at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og alle borgere mod indhold med tilskyndelse til vold eller had er det nødvendigt at fastlægge passende regler om disse anliggender.

(27) Kommerciel kommunikation på videodelingsplatforme reguleres allerede af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF, som forbyder virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne, herunder vildledende og aggressiv handelspraksis i informationssamfundstjenester. For så vidt angår kommerciel kommunikation for tobak og relaterede produkter i videodelingsplatforme, er det således, at de nuværende forbud i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF og de forbud, der gælder for kommunikation for e-cigaretter og genopfyldningsbeholdere i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU, sikrer forbrugerne tilstrækkelig beskyttelse. De foranstaltninger, der fastlægges i dette direktiv, supplerer således foranstaltningerne i direktiv 2005/29/EF, direktiv 2003/33/EF og direktiv 2014/40/EU.

(28) En stor del af indholdet på videodelingsplatforme er ikke underlagt noget redaktionelt ansvar hos udbyderne af platformene. Det er dog typisk disse udbydere, der tilrettelægger indholdet i form af programmer og brugergenererede videoer, bl.a. ved brug af automatiske processer og algoritmer. Derfor bør udbyderne pålægges at træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod indhold, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling, og beskytte alle borgere mod tilskyndelse til vold eller had mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe på grund af vedkommendes køn, race, hudfarve, religion, nationale eller etniske oprindelse.

(29) I betragtning af den rolle, som tjenesteudbyderne spiller med hensyn til indholdet på videodelingsplatforme, bør disse foranstaltninger vedrøre tilrettelæggelsen af indholdet og ikke selve indholdets art. De krav, der er fastsat i dette direktiv i den henseende, bør derfor gælde med forbehold af artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF[34], som rummer en fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger, der lagres af visse udbydere af informationssamfundstjenester. Ved levering af tjenester, der er omfattet af artikel 14 i direktiv 2000/31/EF, bør disse krav desuden gælde uanset artikel 15 i samme direktiv, som udelukker, at generelle forpligtelser til at overvåge sådanne oplysninger eller aktivt at undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed, kan pålægges disse udbydere, uden at det dog vedrører overvågningsforpligtelser i konkrete tilfælde, og navnlig uden at det berører påbud fra nationale myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning.

---

[33] Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

[34] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

(30) Det er hensigtsmæssigt så vidt muligt at inddrage udbyderne af videodelingsplatforme ved gennemførelsen af de passende foranstaltninger, der skal træffes i medfør af dette direktiv. Der skal således tilskyndes til samregulering.

Med henblik på at sikre en klar og konsekvent tilgang i hele EU i denne henseende bør medlemsstaterne ikke have ret til at kræve, at udbydere af videodelingsplatforme træffer foranstaltninger, som er strengere end dem, der foreskrives i dette direktiv, med hensyn til beskyttelse af mindreårige mod skadeligt indhold og alle borgere mod indhold, der tilskynder til vold eller had. Det bør dog forblive muligt for medlemsstaterne at træffe sådanne strengere foranstaltninger, hvis det pågældende indhold er ulovligt, forudsat at de overholder artikel 14 og 15 i direktiv 2000/31/EF, og at træffe foranstaltninger med hensyn til materiale på websteder, der indeholder eller udbreder børnepornografi, som foreskrevet og tilladt i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU[35]. Det bør desuden fortsat være muligt for udbydere af videodelingsplatforme at træffe strengere foranstaltninger på frivillig basis.

(31) Når der i henhold til dette direktiv træffes passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte alle borgere mod indhold med tilskyndelser til vold eller had, bør der foretages en omhyggelig afvejning af de gældende grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i EU's charter på området. Afhængigt af den konkrete situation gælder dette navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv og beskyttelse af personoplysninger, retten til ytrings- og informationsfrihed, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, forbuddet mod forskelsbehandling samt børns rettigheder.

(32) De udbydere af videodelingsplatforme, der er omfattet af dette direktiv, yder informationssamfundstjenester som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 2000/31/EF. Disse udbydere er derfor underlagt de bestemmelser om det indre marked, der er fastlagt i artikel 3 i samme direktiv, hvis de er etableret i en medlemsstat. Det er hensigtsmæssigt at sikre, at de samme regler gælder for alle udbydere af videodelingsplatforme, som ikke er etableret i en medlemsstat, for at sikre effektiviteten af de foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige og andre borgere, der er fastlagt i dette direktiv, og så vidt muligt sikre lige vilkår i den udstrækning, at de pågældende udbydere enten har et moderselskab eller et datterselskab, som er etableret i en medlemsstat, eller de indgår i en koncern, og en anden enhed i denne koncern er etableret den pågældende medlemsstat. I den henseende skal der træffes foranstaltninger for at fastslå, i hvilken medlemsstat udbyderne skal betragtes som værende etableret. Kommissionen skal underrettes om udbyderne under hver enkelt medlemsstats jurisdiktion ved anvendelse af de regler om etablering, der er fastlagt i dette direktiv og i direktiv 2000/31/EF.

(33) Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan kun opnå den nødvendige strukturelle uafhængighed, hvis de oprettes som særskilte juridiske enheder. Derfor bør medlemsstaterne garantere de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed fra både regeringen, offentlige organer og erhvervslivet for at sikre, at de kan træffe upartiske afgørelser. Dette krav om uafhængighed berører ikke muligheden for, at

[35] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).

medlemsstaterne kan udpege myndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer, som f.eks. audiovisuelle medier og telekommunikation. De nationale tilsynsmyndigheder bør have de beføjelser og ressourcer, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver, hvad angår personale, ekspertise og finansielle midler. De aktiviteter, der varetages af de nationale tilsynsmyndigheder, som er etableret i henhold til dette direktiv, bør være forenelige med målene for mediepluralisme, kulturel mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, det indre marked og fremme af fair konkurrence.

(34) Alle, der er genstand for en national tilsynsmyndigheds afgørelse, bør kunne påklage afgørelsen til en instans, som er uafhængig af de involverede parter. Denne instans kan være en domstol. Klageproceduren bør ikke påvirke kompetencefordelingen inden for de nationale retssystemer.

(35) Med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af EU's lovgivningsmæssige ramme for det audiovisuelle område i alle medlemsstater nedsatte Kommissionen ERGA ved Kommissionens afgørelse af 3. februar 2014[36]. ERGA's opgave er at rådgive og bistå Kommissionen i dens bestræbelser for at sikre en konsekvent gennemførelse af direktiv 2010/13/EU i alle medlemsstater og at lette samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder og mellem de nationale tilsynsmyndigheder og Kommissionen.

(36) ERGA har bidraget positivt til en ensartet reguleringspraksis og har ydet rådgivning på højt niveau til Kommissionen om gennemførelsesspørgsmål. Derfor bør ERGA's rolle anerkendes formelt og styrkes i dette direktiv. Gruppen bør derfor genoprettes i medfør af dette direktiv.

(37) Kommissionen bør have mulighed for at konsultere ERGA om alle spørgsmål vedrørende audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatforme. ERGA bør bistå Kommissionen med ekspertise og rådgivning og ved at fremme udveksling af bedste praksis. Kommissionen bør navnlig rådføre sig med ERGA i forbindelse med anvendelsen af direktiv 2010/13/EU med henblik på at fremme en ensartet gennemførelse i hele det digitale indre marked. ERGA bør på Kommissionens anmodning afgive udtalelser om bl.a. jurisdiktion og Unionens adfærdskodekser med hensyn til beskyttelse af mindreårige mod hadefuld tale samt audiovisuel kommerciel kommunikation om fødevarer med et højt fedt-, salt/natrium- eller sukkerindhold.

(38) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for at pålægge forpligtelser for at sikre tilgængeligheden af og adgangen til indhold af almen interesse ifølge fastlagte mål af almen interesse såsom mediepluralisme, ytringsfrihed og kulturel mangfoldighed. Sådanne forpligtelser bør kun pålægges, hvor det er nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Medlemsstaterne bør i den forbindelse især undersøge, om der er behov for reguleringsindgreb over for resultaterne af markedskræfterne. Hvis medlemsstaterne beslutter at indføre tilgængelighedsregler, bør de kun pålægge virksomheder forholdsmæssige forpligtelser for at tilgodese velbegrundede politiske hensyn.

(39) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

[36] Kommissionens afgørelse C(2014) 462 final af 3. februar 2014 om oprettelse af gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester.

Direktivet sigter navnlig mod at sikre fuld respekt for retten til ytringsfrihed, friheden til at drive egen virksomhed, retten til domstolsprøvelse og til at fremme anvendelsen af børns rettigheder i overensstemmelse med chartret om Den Europæiske Unions grundlæggende rettigheder.

(40) Retten til at få adgang til politiske nyhedsprogrammer er afgørende for at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Unionen er fuldt ud og korrekt beskyttet. I betragtning af de audiovisuelle medietjenesters stadig større betydning for vores samfund og demokrati bør udsendelser af politiske nyheder i videst muligt omfang, og uden at dette anfægter reglerne om ophavsret, gøres tilgængelige på tværs af grænserne i EU.

(41) Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i den internationale privatret, særlig reglerne om domstolenes jurisdiktion og den lovgivning, der finder anvendelse på kontraktlige og ikke-kontraktlige forpligtelser.

(42) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter[37] har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(43) Direktiv 2010/13/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 2010/13/EU ændres som følger:

1) Artikel 1, stk. 1, ændres således:

a) litra a), nr. i) affattes således:

"i) en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der ikke står i forbindelse med den, udelukkende består i under en udbyder af medietjenesters redaktionelle ansvar at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF. Sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) i nærværende stykke eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g) i nærværende stykke"

b) Som litra aa) indsættes:

"aa) "videodelingsplatformstjeneste": en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som opfylder følgende krav:

[37] EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

i) tjenesten består af lagring af en stor mængde programmer eller brugergenererede videoer, som udbyderen af videodelingsplatformstjenesten ikke har noget redaktionelt ansvar for

ii) tilrettelæggelsen af det lagrede indhold fastlægges af udbyderen af tjenesten, bl.a. ved brug af automatiske processer og algoritmer og navnlig gennem hosting, visning, tagging og sekvensering

iii) hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der ikke står i forbindelse med den, består udelukkende i at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer og brugergenererede videoer til offentligheden

iv) tjenesten udbydes via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF"

c) Litra b) affattes således:

"b) "program": et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, herunder film af spillefilmslængde, korte videoer, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama"

d) Som litra ba) indsættes:

"ba) "brugergenereret video": et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, som skabes og/eller uploades på en videodelingsplatform af en eller flere brugere"

e) Som litra da) indsættes:

"da) "udbyder af en videodelingsplatform": en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatform"

2) Overskriften til kapitel II affattes således:

"ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER"

3) Artikel 2 ændres som følger:

a) Stk. 3, litra b), affattes således:

"b) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor størstedelen af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder."

b) Som stk. 5a og 5b indsættes:

"5a. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen en liste over de udbydere af audiovisuelle medietjenester, som henhører under deres jurisdiktion, og de kriterier i stk. 2 til 5, som deres jurisdiktion er baseret på. De skal efterfølgende uden unødig forsinkelse underrette Kommissionen om enhver ændring af denne liste.

Kommissionen sikrer, at de kompetente uafhængige tilsynsmyndigheder har adgang til disse oplysninger.

5b. Hvis de pågældende medlemsstater ved anvendelse af artikel 3 og 4 i dette direktiv ikke kan enes om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktionen, skal de forelægge sagen for Kommissionen uden unødig forsinkelse. Kommissionen kan anmode gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester (ERGA) om at afgive en udtalelse om sagen inden for 15 arbejdsdage efter, at Kommissionens anmoder om det. Hvis Kommissionen anmoder om en udtalelse fra ERGA, suspenderes de i artikel 3, stk. 5, og artikel 4, stk. 5, fastsatte tidsfrister, indtil ERGA har vedtaget en udtalelse."

4) Artikel 3 affattes således:

"Artikel 3

1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.

2. Medlemsstaterne kan midlertidigt afvige fra stk. 1, hvis en audiovisuel medietjeneste, der leveres af en udbyder af medietjenester, som henhører under en anden medlemsstats jurisdiktion:

a) udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 6 eller 12 eller begge

b) bringer den offentlige sikkerhed i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare, herunder med hensyn til national sikkerhed og forsvar, eller

c) bringer folkesundheden i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare.

3. Medlemsstaterne kan kun anvende stk. 2, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) I løbet af det år, der er gået forud for den i litra b) i dette stykke omhandlede underretning, har medietjenesteudbyderen efter den pågældende medlemsstats mening handlet i strid med stk. 2, litra a), litra b) eller litra c), ved mindst to lejligheder

b) Den pågældende medlemsstat har skriftligt underrettet medietjenesteudbyderen, den medlemsstat, under hvis jurisdiktion udbyderen henhører, og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de foranstaltninger, som den agter at træffe, hvis sådanne påståede overtrædelser forekommer igen

c) Samråd med den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen henhører, og Kommissionen har ikke ført til en mindelig løsning inden for én måned efter den i litra b) omhandlede underretning

d) Medietjenesteudbyderen har handlet i strid med stk. 2, litra a), litra b) eller litra c), mindst én gang efter den i litra b) i dette stykke omhandlede underretning

e) Den underrettende medlemsstat har respekteret den pågældende medietjenesteudbyders ret til forsvar og navnlig givet udbyderen mulighed for at

udtrykke sin holdning til de påståede overtrædelser og de foranstaltninger, som medlemsstaten agter at træffe. Den skal tage behørigt hensyn til denne holdning og holdningen hos den medlemsstat, der har jurisdiktionen.

Stk. 3, litra a) og d), gælder kun for lineære tjenester.

4. Senest tre måneder efter underretningen om de foranstaltninger, som medlemsstaten agter at træffe under anvendelse af stk. 2 og 3, og efter at have rådført sig med ERGA, træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Fristen løber fra dagen efter modtagelsen af en fuldstændig underretning. Underretningen betragtes som fuldstændig, hvis Kommissionen ikke inden for tre måneder fra modtagelsen af underretningen eller fra modtagelsen af eventuelle ønskede supplerende oplysninger anmoder om yderligere oplysninger.

Hvis Kommissionen betragter underretningen som ufuldstændig, anmoder den om alle nødvendige yderligere oplysninger. Kommissionen underretter medlemsstaten om modtagelsen af svaret på anmodningen.

Hvis den pågældende medlemsstat ikke fremlægger de ønskede oplysninger inden for det tidsrum, som Kommissionen har fastsat, eller hvis den fremlægger ufuldstændige oplysninger, træffer Kommissionen afgørelse om, at de foranstaltninger, som medlemsstaten har truffet i overensstemmelse med stk. 2, er uforenelige med EU-retten. Hvis Kommissionen træffer afgørelse om, at foranstaltningerne er uforenelige med EU-retten, indstiller medlemsstaten de pågældende foranstaltninger så hurtigt som muligt.

5. Stk. 3 og 4 er ikke til hinder for, at der iværksættes procedurer, forholdsregler eller sanktioner som følge af de pågældende overtrædelser i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion den pågældende medietjenesteudbyder hører.

6. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde fravige betingelserne i stk. 3, litra b) og c). Foranstaltningerne skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et så hastende tilfælde, at det er nødvendigt at fravige disse betingelser.

7. Kommissionen skal, uden at dette berører medlemsstatens mulighed for at anvende de pågældende foranstaltninger, jf. stk. 6, hurtigst muligt undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med EU-retten. Kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med EU-retten, skal den pålægge den pågældende medlemsstat ikke at træffe de påtænkte foranstaltninger eller straks at bringe allerede trufne foranstaltninger til ophør.

8. Medlemsstaterne og Kommissionen skal jævnligt udveksle erfaringer og bedste praksis vedrørende den procedure, der er fastlagt i stk. 2 til 7, inden for rammerne af det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til artikel 29, og ERGA"

5) Artikel 4 ændres som følger:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser med hensyn til artikel 5, 6, 6a, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 19 til 26, 30 og 30a, forudsat at disse bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten."

b) I stk. 3 indsættes følgende andet afsnit efter litra b) i første afsnit:

"Den medlemsstat, der har truffet foranstaltninger i henhold til stk. 2, litra a) og b), skal angive, hvilke grunde den baserer sin vurdering af den påståede omgåelse på"

c) Stk. 4 og 5 affattes således:

"4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) Den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor tv-spredningsforetagendet er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på.

b) Den har respekteret det pågældende tv-spredningsforetagendes ret til forsvar og navnlig givet foretagendet mulighed for at udtrykke sin holdning til den påståede omgåelse og de foranstaltninger, som den underrettende medlemsstat agter at træffe.

c) Kommissionen træffer efter at have rådført sig med ERGA afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med EU-retten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag.

5. Kommissionen træffer afgørelse senest tre måneder efter at have modtaget underretningen, jf. stk. 4, litra a). Fristen løber fra dagen efter modtagelsen af en fuldstændig underretning. Underretningen betragtes som fuldstændig, hvis Kommissionen ikke inden for tre måneder fra modtagelsen af underretningen eller fra modtagelsen af eventuelle ønskede supplerende oplysninger anmoder om yderligere oplysninger.

Hvis Kommissionen betragter underretningen som ufuldstændig, anmoder den om alle nødvendige yderligere oplysninger. Kommissionen underretter medlemsstaten om modtagelsen af svaret på anmodningen.

Hvis den pågældende medlemsstat ikke fremlægger de ønskede oplysninger inden for det tidsrum, som Kommissionen har fastsat, eller hvis den fremlægger ufuldstændige oplysninger, træffer Kommissionen afgørelse om, at de foranstaltninger, som medlemsstaten har truffet i overensstemmelse med stk. 3, er uforenelige med EU-retten. Hvis Kommissionen træffer afgørelse om, at foranstaltningerne er uforenelige med EU-retten, afstår den pågældende medlemsstat fra at træffe de tilsigtede foranstaltninger."

d) Stk. 7 affattes således:

"7. Medlemsstaterne fremmer samregulering og selvregulering gennem adfærdskodekser, som vedtages på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem tillader sådan regulering. Disse kodekser

udformes, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater. Kodeksernes formål skal fastlægges tydeligt og utvetydigt i dem. De skal sikre regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig overvågning og evaluering af opnåelsen af de opstillede målsætninger. De skal sikre effektiv håndhævelse, herunder hensigtsmæssige, effektive og passende sanktioner.

Udkast til de i artikel 6a, stk. 3, og artikel 9, stk. 2 og 4, omhandlede EU-adfærdskodekser og ændringer eller udvidelser af nuværende EU-adfærdskodekser skal forelægges Kommissionen af underskriverne af disse kodekser.

Kommissionen kan anmode ERGA om at afgive en udtalelse om disse udkast og ændringer og udvidelserne af kodekserne. Kommissionen kan offentliggøre kodekserne efter behov."

6) Overskriften på kapitel III affattes således:

"BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER"

7) Artikel 5, litra d), affattes således:

"d) den medlemsstat, hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderne hører under, og de kompetente reguleringsmyndigheder eller tilsynsorganer."

8) Artikel 6 affattes således:

"Medlemsstaterne sikrer ved passende midler, at audiovisuelle medietjenester fra tjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering."

9) Som artikel 6a indsættes:

"Artikel 6a

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af audiovisuelle medietjenester fremlægger tilstrækkelige oplysninger over for seerne om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske og moralske udvikling. Til dette formål kan medlemsstaterne bruge et system med beskrivelser af indholdet af den enkelte audiovisuelle medietjeneste.

2. Ved gennemførelsen af denne artikel tilskynder medlemsstaterne til samregulering.

3. Kommissionen og ERGA tilskynder udbydere af medietjenester til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med samreguleringsordninger på tværs af EU. Hvor det er hensigtsmæssigt, fremmer Kommissionen udviklingen af EU-adfærdskodekser."

10) Artikel 7 udgår.

11) Artikel 9 ændres som følger:

a) Stk. 2 affattes således:

"2. Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder til udvikling af adfærdskodekser for selv- og samregulering med hensyn til underlødig audiovisuel kommerciel kommunikation, som følger med eller er indeholdt i programmer, hvis målgruppe i høj grad er børn, for fødevarer og drikkevarer, der indeholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, som det ikke anbefales at indtage i overdreven mængde i den samlede kost, navnlig fedt, transfedtsyrer, salt eller natrium og sukker.

Disse kodekser skal bruges til effektivt at mindske eksponeringen af mindreårige for audiovisuel kommerciel kommunikation for fødevarer og drikkevarer, der har et højt salt-, sukker- eller fedtindhold, eller som i andre henseender ikke lever op til de nationale eller internationale ernæringsmæssige retningslinjer. I kodekserne skal det fastsættes, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation ikke må fremhæve positive ernæringsmæssige aspekter ved sådanne fødevarer og drikkevarer.

Kommissionen og ERGA skal tilskynde til udveksling af bedste praksis om selv- og samreguleringsordninger på tværs af EU. Hvor det er hensigtsmæssigt, fremmer Kommissionen udviklingen af EU-adfærdskodekser."

b) Som stk. 3 og 4 indsættes:

"3. Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder til udvikling af adfærdskodekser for selv- og samregulering med hensyn til underlødig audiovisuel kommerciel kommunikation for alkoholholdige drikkevarer. Disse kodekser skal bruges til effektivt at begrænse eksponeringen af mindreårige for audiovisuel kommerciel kommunikation for alkoholholdige drikkevarer.

4. Kommissionen og ERGA skal tilskynde til udveksling af bedste praksis om selv- og samreguleringsordninger på tværs af EU. Hvis det skønnes hensigtsmæssigt, fremmer Kommissionen udviklingen af EU-adfærdskodekser."

12) Artikel 10, litra b), affattes således:

"b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser."

13) Artikel 11 affattes således:

"Artikel 11

1. Stk. 2, 3 og 4 finder kun anvendelse på programmer, der er produceret efter den 19. december 2009.

2. Produktplacering tillades i alle audiovisuelle medietjenester, bortset fra tv-aviser og nyhedsmagasiner, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og programmer, som ses af mange børn.

3. Programmer, der indeholder produktplacering, skal opfylde følgende krav:

a) Deres indhold og, såfremt der er tale om tv-spredning, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.

b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser.

c) Seerne informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering. Indeholder et program produktplacering, markeres det på passende vis ved programmets begyndelse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Undtagelsesvis kan medlemsstaterne vælge at fravige kravene i litra c), forudsat at det pågældende program hverken er produceret eller bestilt af medietjenesteudbyderen selv eller en virksomhed, der er tilknyttet medietjenesteudbyderen.

4. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:

a) tobaksvarer eller cigaretter eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer

b) bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører."

14) Artikel 12 affattes således og flyttes til kapitel III:

"Artikel 12

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at programmer, der leveres af udbydere af audiovisuelle medietjenester under deres jurisdiktion, og som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske og moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser dem. Blandt sådanne foranstaltninger kan nævnes valg af sendetidspunkt, værktøjer til alderskontrol eller andre tekniske foranstaltninger. Foranstaltningerne skal stå i et rimeligt forhold til programmets mulige skadevirkninger.

Det mest skadelige indhold, såsom umotiveret vold og pornografi, skal være underlagt de strengest mulige foranstaltninger, såsom kryptering og effektiv forældrekontrol."

15) Artikel 13 affattes således:

"Artikel 13

1. Medlemsstaterne sikrer, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion sørger for, at europæiske produktioner udgør mindst 20 % af deres katalog og får en tilpas fremtrædende placering.

2. Medlemsstaterne kan pålægge on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion at bidrage økonomisk til fremstilling af europæiske produktioner, herunder via direkte investeringer i indhold og bidrag til nationale fonde. Medlemsstaterne kan desuden pålægge udbydere af on-demand audiovisuelle medietjenester, der målretter deres tjenester mod publikum inden for

deres territorium, men som er etableret i andre medlemsstater, at yde sådanne økonomiske bidrag. I dette tilfælde skal det økonomiske bidrag kun baseres på indtægterne i de målrettede medlemsstater. Hvis den medlemsstat, hvori tjenesteyderen er etableret, opkræver et økonomisk bidrag, skal den tage hensyn til økonomiske bidrag, der er opkrævet af målrettede medlemsstater. Ethvert økonomisk bidrag skal overholde EU-retten, navnlig reglerne for statsstøtte.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 og 2 senest den [*dato - ikke senere end tre år efter vedtagelsen*] og derefter hvert andet år.

4. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og 2 og redegør herunder for den markedsmæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.

5. Medlemsstaterne fraviger kravene i stk. 1 og 2 for så vidt angår tjenesteudbydere med en lav omsætning eller en lille målgruppe og for små virksomheder og mikrovirksomheder." Medlemsstaterne kan også fravige sådanne krav i de tilfælde, hvor de ville være upraktiske eller ubegrundede i betragtning af arten af eller emnet for de pågældende on-demand audiovisuelle medietjenester."

16) Første punktum i artikel 20, stk. 2, affattes således:

"Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 20 minutter."

17) Artikel 23 affattes således:

"Artikel 23

1. Den daglige andel af tv-reklame- og teleshoppingindslag i perioden mellem kl. 7.00 og 23.00 må ikke overstige 20 %.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

a) annonceringer, som tv-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer eller andre programmer fra andre enheder tilhørende samme mediekoncern

b) sponsorannonceringer

c) produktplaceringer."

18) Kapitel VIII udgår.

19) Som kapitel IXa indsættes:

"KAPITEL IXa

BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ VIDEODELINGSPLATFORME

Artikel 28a

1. Med forbehold af artikel 14 og 15 i direktiv 2000/31/EF sikrer medlemsstaterne, at udbydere af videodelingsplatforme træffer passende foranstaltninger for at:

a) beskytte mindreårige mod indhold, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling

b) beskytte alle borgere mod indhold, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en sådan gruppe på grund af køn, race, hudfarve, religion, national eller etnisk oprindelse.

2. Hvad der udgør passende foranstaltninger med henblik på stk. 1, fastlægges i lyset af det pågældende indholds art, den skade, som det kan forvolde, karakteristikaene ved den kategori af personer, der skal beskyttes, og de rettigheder og legitime interesser, der er på spil, herunder hos udbyderne af videodelingsplatforme og de brugere, der har skabt og/eller uploadet indholdet, samt offentlighedens interesse.

Disse foranstaltninger skal efter behov bestå i at

a) fastlægge og efter videodelingsplatformenes betingelser og vilkår anvende de principper om tilskyndelse til vold eller had, der er omhandlet i stk. 1, litra b), og om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske og moralske udvikling, i overensstemmelse med henholdsvis artikel 6 og 12

b) etablere og opretholde mekanismer, som brugere af en videodelingsplatform kan bruge til over for udbyderen af platformen at indberette indhold som omhandlet i stk. 1, der opbevares på platformen

c) etablere og opretholde systemer til alderskontrol af brugere af videodelingsplatforme for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske og moralske udvikling

d) etablere og opretholde systemer, der gør det muligt for brugere af videodelingsplatforme at bedømme det i stk. 1 omhandlede indhold

e) sikre forældrekontrolsystemer for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske og moralske udvikling

f) etablere og opretholde systemer, hvorigennem udbydere af videodelingsplatforme over for deres brugere redegør for, hvordan der er taget stilling til den i litra b) omhandlede indberetning.

3. Med henblik på gennemførelsen af de i stk. 1 og 2 omhandlede foranstaltninger tilskynder medlemsstaterne til samregulering som omhandlet i artikel 4, stk. 7.

4. Medlemsstaterne fastlægger de nødvendige mekanismer til vurdering af hensigtsmæssigheden af de i stk. 2 og 3 omhandlede foranstaltninger, som udbyderne af videodelingsplatforme har truffet. Medlemsstaterne overlader denne opgave til de i henhold til artikel 30 udpegede myndigheder.

5. Medlemsstaterne må ikke pålægge udbydere af videodelingsplatforme foranstaltninger, som er strengere end de i stk. 1 og 2 omhandlede foranstaltninger. Medlemsstaterne må ikke udelukkes fra at pålægge strengere foranstaltninger med hensyn til ulovligt indhold. Når de vedtager sådanne foranstaltninger, skal de overholde de betingelser, der er fastsat i gældende EU-lovgivning, f.eks., hvis det er relevant, dem, der er fastsat i artikel 14 og 15 i direktiv 2000/31/EF eller artikel 25 i direktiv 2011/93/EU.

6. Medlemsstaterne skal etablere mekanismer til sikring af klageret og ret til retlig prøvelse med henblik på bilæggelse af tvister mellem brugere og udbydere af videodelingsplatforme vedrørende anvendelsen af de i stk. 1 og 2 omhandlede passende foranstaltninger.

7. Kommissionen og ERGA tilskynder udbydere af videodelingsplatforme til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med samreguleringsordninger på tværs af EU. Hvor det er hensigtsmæssigt, fremmer Kommissionen udviklingen af EU-adfærdskodekser.

8. Udbydere af videodelingsplatforme eller, hvor det er relevant, organisationer, der repræsenterer udbyderne i denne henseende, forelægger Kommissionen udkast til EU-adfærdskodekser og ændringer af nuværende EU-adfærdskodekser. Kommissionen kan anmode ERGA om at afgive en udtalelse om disse udkast og ændringer samt udvidelser af adfærdskodekserne. Kommissionen kan offentliggøre adfærdskodekserne efter behov.

Artikel 28b

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme, der ikke er etableret inden for deres territorium, men som enten har et moderselskab eller et datterselskab, der er etableret inden for deres territorium, eller som indgår i en koncern, der omfatter en enhed, som er etableret inden for deres territorium, betragtes som værende etableret inden for deres territorium som foreskrevet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/31/EØF.

For så vidt angår anvendelsen af første afsnit gælder det, at hvis moderselskabet, datterselskabet eller den anden enhed i koncernen er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor dennes moderselskab er etableret, eller – hvis dette ikke er etableret i en medlemsstat – i den medlemsstat, hvor udbyderens datterselskab er etableret, eller – hvis dette ikke er etableret i en medlemsstat – i den medlemsstat, hvor den anden enhed i koncernen er etableret.

For så vidt angår anvendelsen af det andet afsnit gælder det, at hvis der findes flere datterselskaber, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, eller hvis der findes flere andre enheder i koncernen, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, skal de pågældende medlemsstater sikre, at udbyderen udpeger den af disse medlemsstater, som vedkommende skal betragtes som værende etableret i.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen en liste over de udbydere af videodelingsplatforme, der er etableret inden for deres territorium, og de kriterier i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF og i ovenstående stk. 1, som deres jurisdiktion

er baseret på. De opdaterer listen regelmæssigt. Kommissionen sikrer, at de kompetente uafhængige tilsynsmyndigheder har adgang til disse oplysninger."

20) Overskriften på kapitel XI affattes således:

"MEDLEMSSTATERNES TILSYNSMYNDIGHEDER"

21) Artikel 30 affattes således:

"Artikel 30

1. Hver enkelt medlemsstat udpeger en eller flere uafhængige nationale tilsynsmyndigheder. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder er juridisk adskilt fra og funktionelt uafhængige af ethvert andet offentligt eller privat organ. Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at etablere myndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder udøver deres beføjelser uvildigt og gennemsigtigt og i overensstemmelse med målsætningerne for dette direktiv, navnlig med hensyn til mediepluralisme, kulturel mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, det indre marked og fremme af fair konkurrence.

De nationale tilsynsmyndigheder må ikke opsøge eller modtage instrukser fra noget andet organ med hensyn til udøvelsen af de opgaver, som de har fået tildelt i henhold til national lovgivning, der gennemfører EU-lovgivning. Dette er ikke til hinder for, at der kan føres tilsyn i overensstemmelse med nationale forfatningsretlige bestemmelser.

3. De uafhængige tilsynsmyndigheders kompetencer og beføjelser defineres klart i lovgivningen, og det samme gælder metoderne til sikring af, at myndighederne holdes ansvarlige.

4. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de nationale tilsynsmyndigheder har tilstrækkelige håndhævelsesmæssige beføjelser til at varetage deres funktioner effektivt.

5. Lederen af en national tilsynsmyndighed eller medlemmerne af det kollegiale organ, der varetager ledelsesfunktionen i en national tilsynsmyndighed, kan kun afskediges, hvis disse ikke længere opfylder de betingelser, der kræves for at varetage deres opgaver, som på forhånd er fastlagt i national lovgivning. Enhver beslutning om afskedigelse skal offentliggøres, og der skal fremlægges en begrundelse.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de uafhængige nationale tilsynsmyndigheder har separate årlige budgetter. Budgetterne offentliggøres. Medlemsstaterne skal desuden sikre, at de nationale tilsynsmyndigheder har tilstrækkelige økonomiske og menneskelige ressourcer til, at de kan varetage de tildelte opgaver og deltage aktivt i og bidrage til ERGA.

7. Medlemsstaterne sikrer, at der på nationalt plan findes effektive mekanismer, ved hjælp af hvilke enhver bruger eller udbyder af medietjenester eller videodelingsplatforme, som berøres af en national tilsynsmyndigheds afgørelse, kan

påklage denne til en klageinstans. Klageinstansen skal være uafhængig af de parter, som er involveret i klagen.

Instansen, som bør være en domstol, skal have den nødvendige ekspertise til at udføre sine funktioner effektivt. Medlemsstaterne sikrer, at der tages behørigt hensyn til sagens omstændigheder, og at der forefindes en effektiv klagemekanisme.

Klagesagen har ikke opsættende virkning for den afgørelse, som den nationale tilsynsmyndighed har truffet, medmindre der træffes foreløbige foranstaltninger i overensstemmelse med den nationale lovgivning."

22) Som artikel 30a indsættes:

"Artikel 30 a

1. Herved etableres gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester (ERGA).

2. Den består af nationale uafhængige tilsynsmyndigheder på området for audiovisuelle medietjenester. De repræsenteres af deres ledere eller af udpegede højtstående for dem, hvis primære ansvar er at føre tilsyn med audiovisuelle medietjenester, eller – hvis der ikke findes nogen national tilsynsmyndighed – af andre repræsentanter, som de har valgt gennem egne procedurer. En repræsentant for Kommissionen deltager på gruppens møder.

3. ERGA har til opgave at

a) rådgive og bistå Kommissionen i dens arbejde med at sikre ensartet gennemførelse af regelsættet for audiovisuelle medietjenester i alle medlemsstaterne

b) rådgive og bistå Kommissionen med hensyn til ethvert anliggende vedrørende audiovisuelle medietjenester inden for Kommissionens kompetenceområde. Hvis det er berettiget for at rådgive Kommissionen om bestemte spørgsmål, kan gruppen rådføre sig hos markedsaktører, forbrugere og slutbrugere for at indsamle de nødvendige oplysninger

c) sikre udveksling af erfaringer og eksempler på god praksis med hensyn til anvendelse af regelsættet for audiovisuelle medietjenester

d) samarbejde og forsyne sine medlemmer med de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig med hensyn til artikel 3 og 4 heri

e) afgive udtalelser efter anmodning fra Kommissionen om de i artikel 2, stk. 5, litra b), artikel 6a, stk. 3, og artikel 9, stk. 2 og 4, omhandlede spørgsmål og om ethvert anliggende vedrørende audiovisuelle medietjenester, navnlig om beskyttelse af mindreårige og tilskyndelse til had.

4. Kommissionen har bemyndigelse til at vedtage ERGA's forretningsorden ved hjælp af en gennemførelsesretsakt."

23) Artikel 33 affattes således:

"Artikel 33

Kommissionen fører tilsyn med medlemsstaternes anvendelse af direktivet, herunder brugen af samregulering og selvregulering i kraft af de adfærdskodekser, der vedtages på nationalt plan.

Senest den [*dato - senest fire år efter vedtagelsen]* og hvert tredje år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om gennemførelsen af dette direktiv.

Senest den [*dato - senest ti år efter vedtagelsen]* forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en efterfølgende evaluering, som om nødvendigt ledsages af forslag til gennemgang af direktivet, for at måle dets effekt og merværdi."

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den [*dato – senest et år efter ikrafttrædelsen*]. De meddeler straks Kommissionen disse love og bestemmelser.

   Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*